

11 16756

D2017/9547

REPUBLIC OF INDONESIA
NATIONAL ARCHIVES AND LIBRARY ADMINISTRATION
Jl. Pahlawan Revolusi No. 10
Jakarta Barat 10110
Telp. (021) 5712100
Fax. (021) 5712101
E-mail: karsa@nsl.go.id
www.nsl.go.id

STEZICE SO GLASILO NOVOMESKIH SREDNJESOLCEV. TISKA JIH SKUPSCINA OBCINE NOVO MESTO. NAKLADA JE 500 IZVODOV, CENA 2 DIN. STEZICE UREJUJE UREDNISKI ODBOR. ODGOVORNI URDNIK: COLARIC JOZE.

V tej številki objavljamo:

MISLI.....	3
POLEMIKA	
Janez Bratkovič: O socialnem razlikovanju /KSC/ med dijaki.....	6
RAZMISLJANJA	
Bašolj Irena: Poskus razumevanja Gradnikove erotične poezije.....	8
MLADI LITERAT	
Saša: Poraz.....	12
Marjana: Sanjač sem.....	13
Dular Nežka: Knjiga in jaz.....	14
.....: !Konec.....	16
.....: Pismo tebi.....	18
Saša: Noznancu.....	19
.....Brezvezje.....	20
.....Razmišljanje.....	20
.....SPRASUJE, ...ODGOVARJA.....	20
ANKETA.....	22
LIKOVNI PRISPEVKI: Kumer Jože /SCKS/	

Razen posebej imenovanih so vsi prispevki z gimnazije.

MISLI

Bog je edino bitje, ki mu, da bi vladalo, ni treba niti
obstajati. /Boudleire/

Jaz nisem srečen. Srečen bi bil, če bi bili tu vsi, ki
jih ljubim, in vsi, ki ljubijo mene. /Merko Čvabič - Sonce sonce/

Življenje, ki ga ne raziskujemo, ni vredno življenja. /Sokrat/

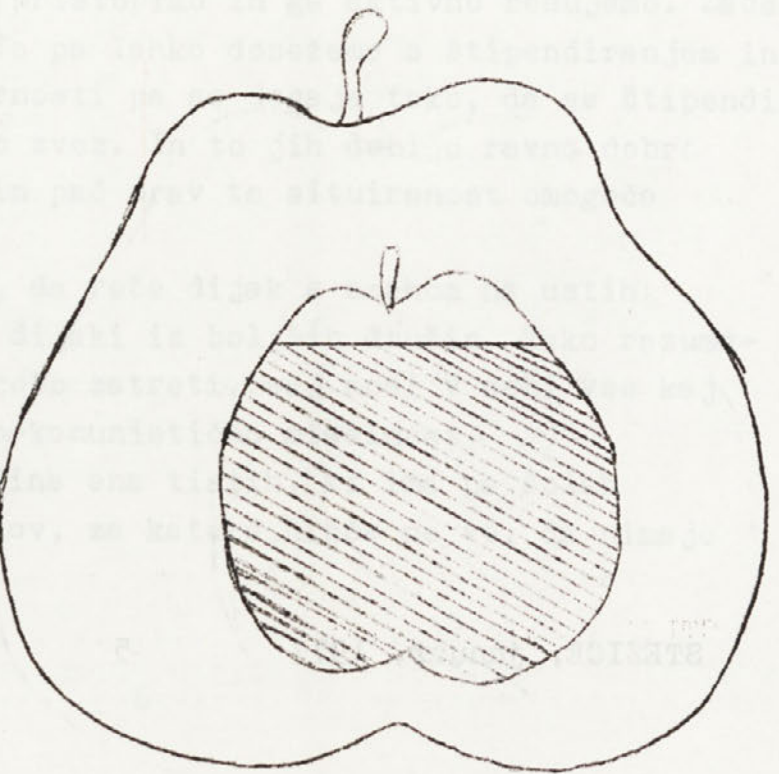
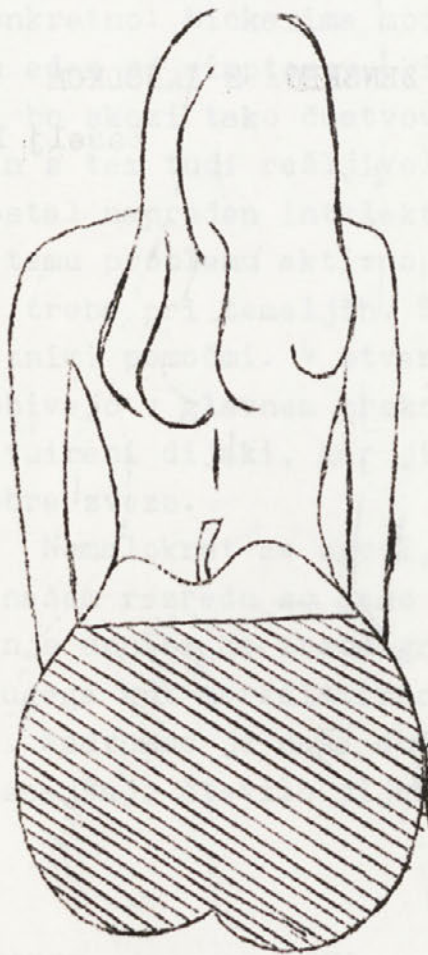
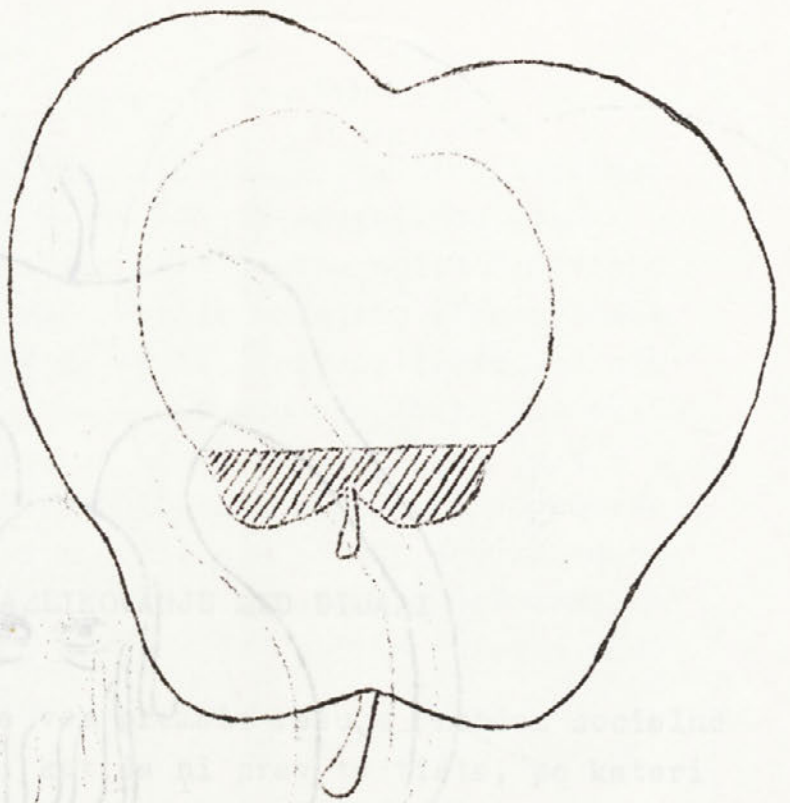
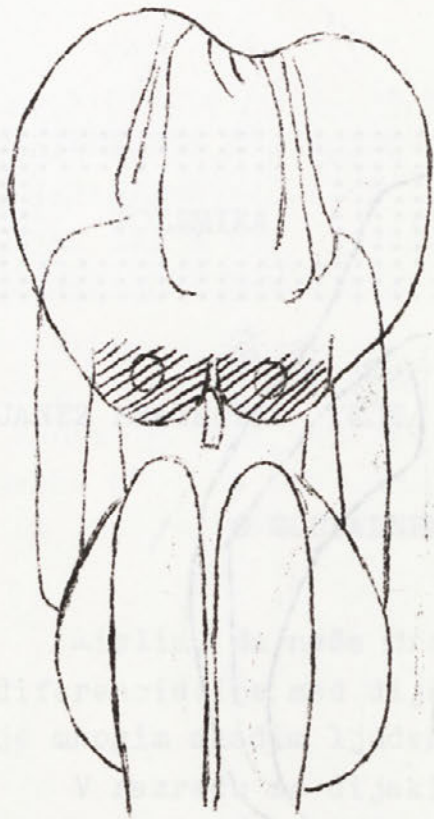
Luke in nesreča je, kadar človek nima dovolj duha, da
bi dobro govoril, niti dovolj pameti, da bi molčal. /La Bruyere/

Tisti, ki se hočejo kaj naučiti, niso nikoli brezposelni. /Montesquieu/

Sužnji zakonov smo zato, ker smo lahko svobodni. /Cicero/

O samoljubje, ti si vzvod, s katerim je hotel Arhimed
dvigniti zemeljsko oblo.

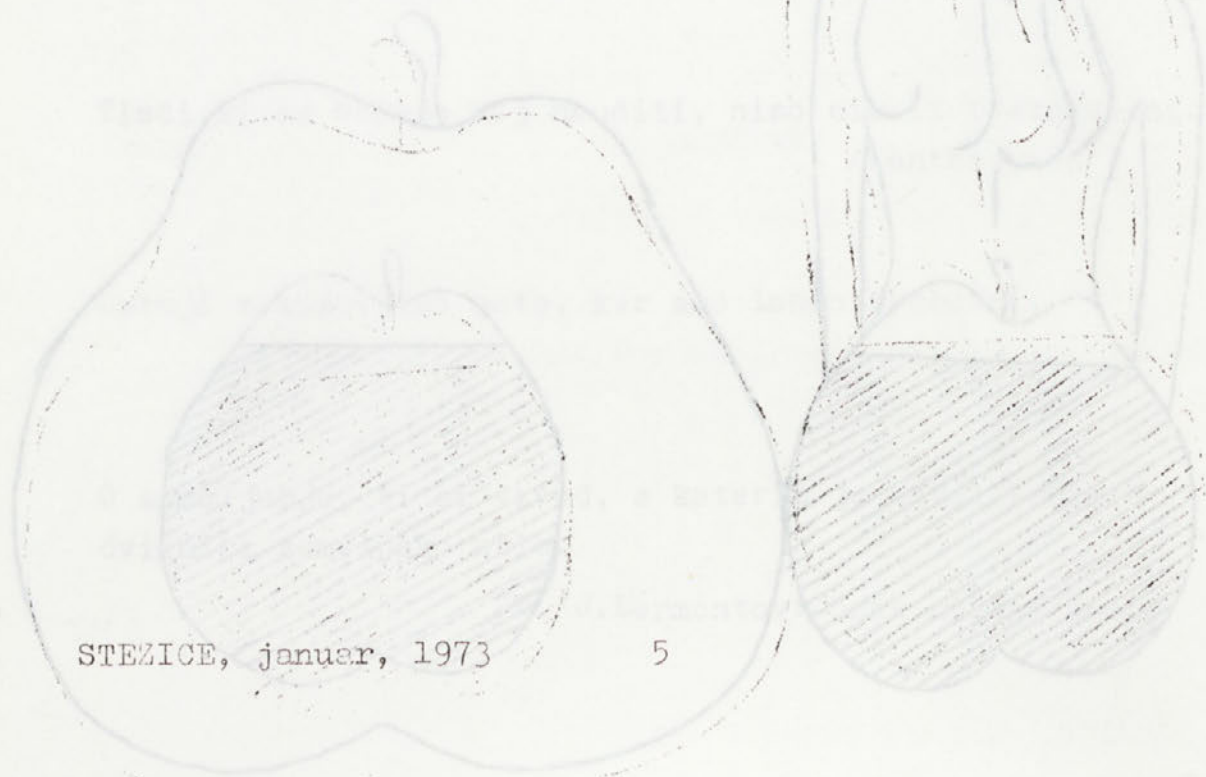
/M. J. Lermontov: Dunek našega časa/

ČISTO VIZUALEN DOKAZ INTERFERIRANJA ZENSKEGA Z JABOLKOM

Bašelj Irena

STEZICE, januar, 1973

5

POLEMIKA

JANEZ BRATKOVIČ /KŠC/

O SOCIALNEM RAZLIKOVANJU MED DIJAKI

Mislím, da naša družba vse premalo rešuje problem socialne diferenciacije med dijaki, kot da ni prav ta tista, po kateri je mnogim mladim ljudem onemogočen normalen študij.

V razredu so dijaki iz raznih slojev. Problem je v tem, da je lahko že obleke tista, ki povzroči v dijaku razmišljanje in ga odmika od učne snovi.

Konkretno: Micka ima moderne široke hlače, jaz pa ne. In že je tu eden od simptomov, ki dijaka vrže s tira. In ni malo možnosti, da bo skozi tako čustvovanje, ki je povsem socialno disponirano (in s tem tudi rešljivo), izgubil svoj cilj, pa bi lahko sicer postal napreden intelektualni član družbe. Zato je potrebno, da k temu problemu aktivno pristopimo in ga aktivno rešujemo. Začeti je treba pri temeljih. To pa lahko dosežemo s štipendiranjem in raznimi pomočmi. V stvarnosti pa se dogaja tako, da se štipendije dobivajo v glavnem preko zvez. In to jih dobijo ravno dobro situirani dijaki, ker jim pač prav ta situiranost omogoča dobre zveze.

Nemalokrat se zgodi, da reče dijak s smehom na ustih: V našem razredu so samo dijaki iz boljših družin. Tako razumevanje družbe je treba grobo zatreti, saj nosi v sebi vse kaj drugega kot marksistično-komunistično miselnost.

Nedvomno je naše občine ene tistih, ki ima pa šolah precejšnje število dijakov, za katere nihče ne ve, da niso jo

RAZMISLJANJA

IRENA BASELJ:

POSKUS RAZUMEVANJA GRADNIKOVE EROTICNE POEZIJE

Gradnik prinaša v svojih erotičnih pesnih zanimivo formulacijo ljubezni in smrti kot enoinistega, da je namreč ljubezen smrt in smrt ljubezen, kar pomeni, da med njima sploh ni razlike, da, ko reče smrt, reče s tem že ljubezen in obratno.

Kaj se pravzaprav skriva v Gradnikovem pojmu ljubezen - smrt.

Osnovno čustvo njegovega duhovnega sveta je intenziven občutek združenosti z zemljo. Zemlja tu pomeni ozek prostor knočkega okolja, iz katerega je izšel, in navadno kar domače ognjišče, ki ga poseblja lik matere, tako da je občutek združenosti z zemljo v bistvu občutek združenosti z materin. Mati se pojavlja v njegovi zavesti kot višek vrednosti bivajočega, nekaka življenjska maksima, do koga ji je zavezan, z njo se osmišlja in celo zahaja v težnjo, da bi se z njo identificiral, če že ne kar dokončno zliil v eno bitje materinega bistva. To zadnjo tendenco kaže zlasti pesem Vodnjak, kjer se pesnik v zunanji obliki vodnjaka zelo sugestivno doživlja na način njenega bistva.

Ločitev od domačega okolja je Gradniku pomenila nasilen razmik od tistega, s čimer se je čutil v bistvu združenega. Njegova pesem postane ona sama želja, da bi se vrnil k zemlji, t.j. k materi, ki pa je že začel vnašati v ženski lik nesploh, in se je tako njegovo čustvo združenosti v končni obliki formiralo kot težnja pa združitvi z žensko. Zopet ne gre za navadno združenost, pač pa za nekakšno prvinsko pretakanje moškega z ženskim, ki staplja vsakršno zunanjo konkretnost, v katere sta nasilno ujeta in po njih po sili deljena v dvojce. Splošna Gradnikova misel, ki naravnost prežena njegovo poezijo, je, da med moškimi in žensko v bistvu sploh ni razlike, da resnično bivata lahko le kot eno.

In vendar, da sva ena
le ena duša, vem, in da nobena
te moč nikdar od mene ne razloči.

.....

Dva vodnjaka oddaljena vrh zemlje sva,
v globinah se vendar eden v drugega pretaka.

Življenje pa se kaže ravno kot nenegno razmikanje in cefranje take spojenosti. Za njiju, ki sta v principu določena za eno in je doseči to stanje njuna najgloblja in spleh edino resnična potreba, se nasprotje življenja izkazuje zgolj kot provociranje te potrebe do skrajne meje tja do same slasti, ki se dogaja kot posebna oblika bolečine. Gre za namensko bolečino, ki nosi v sebi nedvomno cilj združitve, za nekakšno masohistično trpljenje, nasilno se treš ob nasprotje, da bi se čimprej prebil do bivanja na resničen način. Od toč Gradnikova formulacija: slast je najvišja bolečina.

Ker se to poenotenje ne more zgoditi v življenju, zgoditi pa se mora, ker Gradnik čuti, da je s celotnim bitjem disponiran k temu zlitju, se bo pač zgodilo v smrti, ki jo Gradnik zato enostavno prevrednoti v eksistentnost take zlitosti. Smrt zdaj ne bo konec, pač pa ravno dogajanje resnice moškega in ženske, ker se bosta šele tu lahko ztila v eno, to je v tisti način, v katerem edino lahko resnično sta. In prav taki smrti pravi Gradnik ljubezen. Ljubezen bo pa spet ta smrt, ker sta pač obe smrt in ljubezen eno in isto dogajanje enosti moškega in ženske.

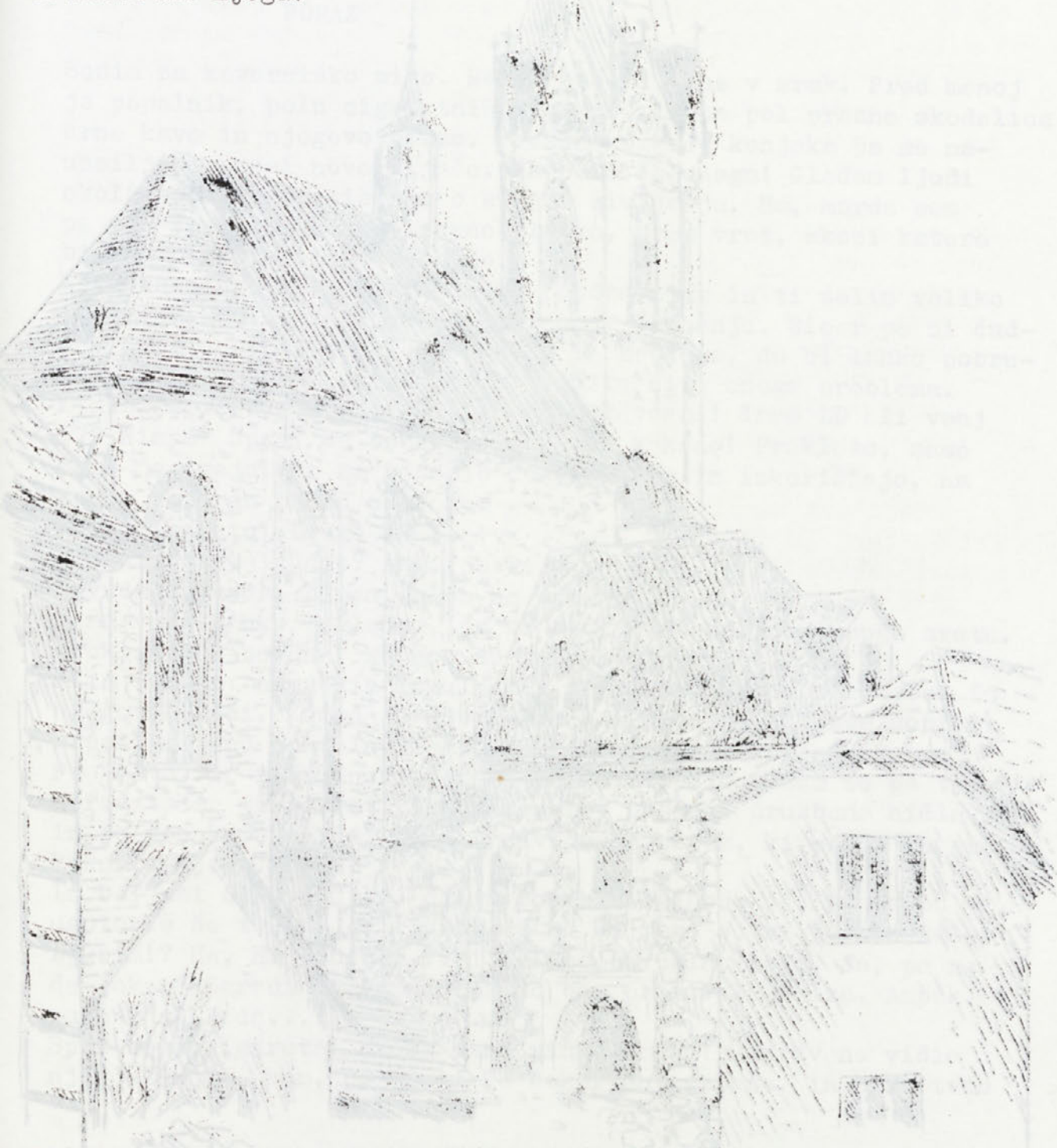
S tem se je pokazalo dno na videz začaranemu krogu ljubezen smrt. Tisti središnji moment, po katerem je Gradnik interpretiral ljubezen in smrt kot eno, bo zdaj ravno enost moškega in ženske.

Da gre pri Gradniku za spontano čustvo take zlitosti svojega z ženskim, kaže med drugim njegova nenavadna sposobnost ustvarjati v vlogi ženske, to se pravi izpovedovati skozi medij njenih občutkov in pa ustvarjati nekakšne sredinske pesmi, kjer je konkretnost moškega in ženske naravnost izgubljena v skupno, od česar bi bila lahko posem povedana.

V začetku je bilo rečeno, da je Gradnikovo osnovno čustvo občutek združenosti z materinim in da se ta združenost kaže kot absolutno vrednotenje matere in kot zanikanje lastnega bitja; da je potem začel lik matere prenašati v žensko nasploh in se je s tem občutek združenosti z materinim razširil

v občutek združenosti z žensko nasploh. In rečeno je bilo, da se ta združenost z ženskim nasploh kaže kot enost moškega in ženske. Ni pa bilo posebej poudarjeno, da je ravno s to enostjo obeh bistev Gradnik premagal tisto absolutno negiranje sebe, kot se je to dogajalo v razmerju do matere, ker je pač tisto materino v ženski nasploh poprevil tako, da je enostavno tudi v žensko položil to hotenje v istem smislu, kot je obvladovalo njega.

.....
TE V STEZICAH SODELUJTE V STEZICAH SODELUJTE V STEZICAH SODELUJTE V STEZIC
.....

MLADI LITERAT

SASA:

PORAZ

Sedim za kavarnisko mizo. Mesto počasi tone v mrak. Pred menoj je pepelnik, poln cigaretnih ogorkov, in na pol prazne skodelica črne kave in njegovo pismo. Prazen kozarec konjaka pa me neusmiljeno prosi nove pijače. Naročim še enega! Gledam ljudi okoli sebe in razmišljam o svojem življenju. Hm, morda sem pa res zaprta v čudno leseno kletko, brez vrat, skozi katere bi lahko izstopile v svobodo.

Njegovo pismo! Najpristršeje te pozdravljam in ti želim veliko sreče! Kako lep zaključek! Sili me k bruhanju. Sicer pa ni čudno. Svet je tako prekleto umazan in sobičen, da bi lahko pobruhalo vse, a s tem seveda ne bi rešila niti enega problema.

K nizi prisode znanec. Grozno me dolgočasni! Imas LD ali vsaj 57? Nimaš? Upam, da bom kje staknila kaksno! Prekletost, samo zato ne imajo, da me bedasto dolgočasijo in izkoriščajo, na koncu pa brez besed odidejo.

Nova cigareta! Druga škatla!

Kakšni so že ljudje? Aha, dobri.

Seveda, seveda, o tem sploh ne dvomin.

Samo vanj lahko pogledam, pa že vidim vso dobroto vsega sveta.

Preklet naj bo dan, ko sem spoznala tega cepca.

Sita sem ga: njegovih izguljenih fraz, brezpomenbnih besed in njegovih lazi. Komaj je odprl svoja lepa usta, že sem dobila zasoljeno pod nos. In tisti večni njegov: Mi verjameš?

Prekletost, le zakaj neki sem mu verjela?! Sicer sem se pa to vprašala že tisočkrat. Tako naenkrat postati družbene ničla in to vse samo zaradi nekega navadnega cepca, ki pride in gre kakor sanje.

In bolj si dopoveduješ, da ga pozabiš, slabše je. Na koncu ugotoviš še to, da ga ljubiš. Samo še tega se mi je manjkalo! Ljubim!? HA, HA - dober vic! Oči so že polne solz. Ja, pa ne da jokam? Zaradi njega pa res ne bom prolivala solza. Ampak, punca, je Dada...!

Spet nova cigareta! Skozi okno vidim mačka! Čeprav ne vidim njegovih oči, vem, da ina teke kakor on, zeleno, in prav tako

KNJIGA IN JAZ

Tezko je poiskati pravega prijatelja. Prijatelja, ki ti vedno stoji ob strani, te zna razveseliti, razumeti. Z njim moraš čutiti, ga ljubiti. In vendar mnogi brez pomišljanj pokažejo na knjigo: "To je moja največja prijateljica, rad jo imam in razume me!" In res: čeprav je le stvar, na videz mrtva in nečuteča, stvar, ki je v vesoljnem stvarstvu postavljena tako nizko pod človekom, pomeni marsikomu več kot človek. V knjigi je zbrano tisto najlepše, večno dobro in plemenito, kar človek premore v svoji notranjosti.

Tudi meni knjiga veliko pomeni. Bila sem še majhna, ko mi je mama razkrivala njen čudežni svet. Cutila sem spoštovanje, s katerim jo je mama prijemala v svoje roke in vedno bolj sem spoznavala kako neprecenljiva stvar je knjiga. Še bolj sem jo vzljubila v šoli. Tedaj sem že sama znala brati, razkrivati njene skrivnosti. Vsa srečna sem se ustavljala pred policami v šolski knjižnici. Cele kupe knjig sem dan za dnem vlekla domov, srce pa mi je veselo tolklo v razburjenem pričakovanju vsega novega, kar se je tedaj skrivalo v mojih rokah. Ure in ure sem potem presedela na podstresju, na kolenih mi je lezala knjiga in jaz sem brala, brala. Nisem čutila ne mraza ne strahu med sivimi tramovi, obdanimi s pajčevino. Z menoj je bila knjiga. Bila je veliko čudežno kolo, ki me je ponoslo daleč nazaj, nazaj v čase, ki so že zdevnaj minili. Bive podobe preteklostiso vstajale pred menoj. Podobe gorja in groze, podobe težkih in krutih časov. Cutila sem vonj požgenih žitnih polj, razdrtih domačij. Tesno mi je bilo pri srcu, a vendar sem globoko v sebi čutila klic prihodnosti, polne sonca in pesmi. Doživljala sem prve zmage, v meni se je prelivala slast zmagovalca. Tako mi je knjiga odkrivala zgodovino mojega naroda. Odkrivala mi je tudi svet, silen in tako moččen. Plula sem po oceanih, plezala po gorah.

S knjigo v naročju bi presedela cele popoldneve, če me ne bi tolikokrat zmotil očetov klic. Oče maro in mojih knjig ni nikoli razumel. Zanj je bilo vse skupaj le zapravljanje časa. Ob njegovem strogem pogledu, s katerim me je ošinil, ko sem s knjigo pod jopico pritekla mimo njega po stopnicah, sem prvič spoznala, kako zelo sva si različna. Nisem mogla razumeti, kako more biti tako hudoben, da ne mara knjig, knjig, ki jih imam jaz tako rada! Vendar jaz nisem popustila. Knjiga je ostala v mojem srcu in nihče mi je ne bi mogel iztrgati iz njega.

Tudi očeta počasi skušam razumeti. Drugačen človek je, gotovo mu ni nikoli nihče poskušal vcepiti vsaj malo ljubezni do knjig. Rasel je v trdem in surovem svetu in sedaj se noče potruditi, da bi odkril nov, veliko lepši svet, svet knjig. Vem, da je pripeljati na novo pot nekoga, ki že desetletja hodi po poti vsakdanjega življenja, težko. Vendar pa bom jaz poskusila. Hočem, da bi tudi moj oče vzljubil knjigo, da bi si znal v njej poiskati uteho, kadar bo žalosten in sam.

Čutim, da bo knjiga v mojem življenju vedno pred menoj. Učila me bo živeti prav in lepo, vodila me bo skozi težave, mi vedno znova nudila zavetje in mir. Le kadar se spomnim na vse tiste, katerim so lepote knjige za vedno zaprte, mi postane hudo pri srcu. Koliko manj svetlo je njihovo življenje, kako veliko bolj ubogi so in sami.

Posebna komisija republiškega odbora za mednarodno leto knjige je objavljeno nalogo Nežke Dular (v zvezi z razpisom o pisanju nalog na temo knjiga) izbrala med osem najboljšin. Dijakinja je prejela nagrado.

.....
! konec

Konec je, otrok, konec. Moralo je biti tako, res je bilo neogibno. Res nisi razumela, nisi, in zato je konec. Nisi razumela, da moraš biti dobra z menoj, dovoliti in dati vse, kar se mi zaželi, če me hočeš imeti enkrat tedensko ali vsaj na dva tedna, da se moraš pustiti ovijati okrog prsta, da se moraš pustiti močkati, prešati, stiskati, lizati in sploh da moraš sleči bluzo, če ti odpnem plašč, da moraš! ker sem kljub vsemu jaz tisti, ki sem se žrtvoval, da, jaz sem bil žrtva, saj si ti bila zaljubljena in jaz tisti, ki se je trudil, da bi bila ti srcena, trepa, pa si zahtevala mene, mojo ljubezen, mojo duševnost, ko sem ti pa ponujal vso telesnost, ki si si jo lahko zelala, to si odbijala, drugega pa ti nisem mogel ponuditi. Saj sem se delal zaljubljenega, trudil sem se, a bil sem neresničen, neiskren, neprepričljiv in zato te nisem osrečil, žal mi je, a vsa ta igra je mene zelo onesrečila. Pa ti ni bilo dovolj, spravila si se name z otročjimi štosi, misleč, da si zabavna in da me boš pritegnila s tem, a strahotno si me odbila. Se vedno sem hotel ostati s teboj, zato sem se spravil nate z rokami, z dolgimi prsti, ki so ti prisli do kože, do otrdelih bradavičk. Bilo ti je lepo, vem, da ti je bilo lepo, ker mizala si in dihala, dihala kot lokomotiva, trepa z rajcane, a najbrz si se spomnila, da bi mama rekla, da to ni prav, in začela si me odrivati in rekla si, da sem pecek in imela si prekleto prav, ti packa, in naj odklenem. Zivec mi je počil, odklenil sem in rekel, dosti te imam, solit se pojdi in obupano si mi prinesla nazaj pofarban pleh, ki se mu reče prsten, in konec.

Kaj počneš zdaj? Cmeriš, ali kaj?

Pozabi, pozabi vendar vse! Najdi drugega, zacopraj se do nosu in zaljubi njega v sebe in dal ti bo tisto srečo, ki se ji reče zaljubljeno gledanje, govoričenjo, besedičenjo in slatanje za rokco! Jaz ti žal sreče nisem mogel dati-konec.

Pismo tebi

14. X. Y.

Drago dekle!

Videl sem te samo nekajkrat, tako brez zveze, nesojeno, e zgodilo se je, da si mi ravno ti všeč. Takoj sem pomislil: "U, fant, to bo ljubezen!" Saj si tega želiš, ne? Reci da, saj vem, da je tako! Skozi zenici sem ti že prebral misli, toda želim potrdila za to: nasmehni se mi, ko se prihodnjič srečava! Ne bom se podpisoval, to bi bilo banalno, saj veš, kdo sem, tako dobro, kakor jaz vem, komu to pišem.

15. X. Y.

Hej, kako dobro, da nisom pisma vrgel včeraj! Videl sem te z drugim. Kako vendar moreš tako nasprotovati svojim čustvom? Kaj počneš z njim, ko sva vendar ustvarjena drug za drugoga!? Ne žali si srca, ubogaj ga in srečna bova, - ! Čudno, hotel sem napisati tvoje ime, a ga ne vem. Pa sem mislil, da vem že vse o tebi, da sem vse že razbral iz tvojih oči, hoje, slapov las barve medu, tvojih gibov... A nič zato, poznavava se in le še iskra bo potrebna, da skupaj zgoriva in se zlijeva v skupen popel

16. X. Y.

Dekle, že vidim, da tega pisma ne bom nikdar vrgel v nabiralnik. Pisal pa ga bom še dolgo, saj vidim, da morem še veliko zvedeti o tebi. Danes sem te videl nesrečno in tvoje trepalnice se bile rosne, velike novega so mi povedale. Videl sem, da je temna senca, močnejša od tebe, vrnila modro in življenje. Vem, da iščeš srečo v svojem življenju, kot jo iščejo vsi, a morala boš premagati senco, s težavo boš dosegla luč. A to boš morala sama. Videl sem, da si danes iskala moj pogled in tolažbo v njen, a skrnil sem se, ne delim se združiti s teboj v nesreči, nisem dovolj močan za to, propadla bi skupaj. Ne morem ti pomagati, saj sem sam pričel hirati, ko sem videl žalost v tvojih lasih in glavo, sicer tako visoko in nesmejno, obrnjeno v tla, kjer si iskala svetlo, pravo pot. A lahko ti dam nasvet: ne vem, kaj ti je odvezlo srce, a ne bozi od resnice. Če boš živela v resnici, boš trpela, a čutila se boš boljše in čistejšo: In potem bo prišla tudi sreča, torej čakaj in bori se!

29. X. Y.

Dokle, vidim, da ti je žarek sreče spet obsijal lica, da si pronagale črno senco. Videl sem te zopet sročno, a moj svet se je dokončno podrl. Kako strašna je bila moja zmota! Spet si bila z njim. Sploh me nisi opazila, ničesar nisi videla razen njega, ki je bil Vse. Si mar zaradi njega bila nesrečna? To je on spet osročil? Ne vem in nič več me ne zanima, počutim se izdan, zavržen. Popolnoma sem bil združil svoj svet s tvojim, za nič drugega mi ni bilo mar, bila si smisel in cilj življenja, a ti mojega sveta sploh nisi hotela čutiti ob svojem, odtrgala si tujek in ga uničila. Kaj naj storim zdaj? Naj se veselim tvoje sreče? Naj raje sam poiščem kako oporo v teh popolnoma izgubljenih trenutkih?
Ne vem...

Neznancu

Ne pozabi me,
ko ostel bo prezen prostor za menojo,
ko jaz ostale bom le sence zate
in sanjala bom svoje večne, zadnje,
prečudovite sne.
Nikar me ne pozabi,
ko kdaj pa kdaj prinesel
vrtnice mi boš na grob,
ko te rdeč te cvet spet spomnil bode name.
Ne boš me videl več,
a moja bo ljubezen neumrljiva
ostajala s teboj,
se vračala bo k tebi,
kot tvoja nerojena sestra
v snu proseč molila bo:
Nikar me ne pozabi!

Saša

ANKETA

CE BI BIL NA GIMNAZIJI POLEG VSEGA PROSTORA SE POPOLNOMA SVOBODEN PROSTOR, NEKAKSEN ANGLESKI HYDE PARK, KJER BI SE LAHKO SVOBODNO POJAVIL VSAKDO IZMED NAS IN NEOVIRANO POVEDAL SVOJE MNENJE, SVOJE NAJGLOBLJE KRITICNO SPOZNAVANJE DOGAJANJA OKOLI SEBE, O CEM BI TI NAJPREJ GOVORIL, IN SICER PREPRICLJIVO IN SUGESTIVNO, KER JE PAC TEGA ZE TOLIKO V TEBI, DA BI TO ZLAHKA STORIL, IN TO KAR TAKOJ.

Anketa je bila izvedena v tretjih in četrth letnikih.

..... Problem, ki je nedvomno vreden poudarka, je pasivnost dijakov. Vsak le čaka, da govorijo namesto njega drugi, in se sam lahko dobro izvleče iz situacije in prejme dobro oceno. Pri tem pa hočejo ne vem kakšne privilegije in samoupravljanje na šoli. Preseneča me tudi nezainteresiranost dijakov za kulturo in umetnost. Prepričana sem, da, če ne bi bile proslave obvezne, bi si več kot polovica dijakov le-tih sploh ne ogedala. Prav živalsko je, da morajo profesorji zaklepati vrata in dobesedno priganjati dijake v telovadnico. Pasivnost in molčecnost pa prav gotovo ni krivda samo dijakov, ampak tudi profesorjev. Ob začetku vsakega šolskega leta poudarjajo razmerje profesor : dijak = človek : človek, ko pa želi dijak kontaktirati s profesorjem kot človek s človekom, je konec lepih besed. Osebnostno vedno poudarjam v vsaki obliki človeka in edino človeka, zato me včasih take lepe besede premamijo. Profesor pa, ko pride v razred, nadene masko in ostane človek z njo na obrazu.....

.....Pravzaprav bi se odlično počutil, če bi lahko rekel tole: Najbrž vsi noro obožujemo to pehanje vodstva naše gimnazije, da bi bili vključeni v ta sodobni tok, da bi bili moderni, najbolj moderni, da bi se bleščali na sami špički slovenske šolske zmogljivosti.

Tole bi jaz rekel, jaz, novomeski gimnazijec, ki mi ni treba razvijati nobenih sposobnosti, ker ta šola vame vse, kar zliva s to svojo prama metodo, tega eksperimenta, tega kabinetnega pouka.

Saj mi je všeč, saj ne rečem, da mi ni, ampak malo, samo malo svobode mi dajte. Svobode, da ne bo prišel zmeraj tisti nekdo, zaklenil vrata, lovil in preganjal, da bi ti proti svoji volji zares bil tam, kjer se drugim zdi, da se kaj "bistvenega" dogaja, npr. kakšno predavanje.

Saj nisem proti. Ampak, vsaj pusti me, da se bom svobodno odločil, da bom šel poslušat, in se ne bom počutil kot kakšna živina in da mi ne bo treba kot zmeraj iz čistega protesta skakati skozi okno, kjer se bom enkrat še ubil!.....

..... Mene najbolj jezi ta hermetično zaprti krog, v katerem se nenehno reproducirajo lažne avtoritete, podprte od družbenega diletanstva in vse kaj drugega kot trdno stoječe na temelju resničnega znanja in resnične strokovne usposobljenosti. In te naše šole niso nobena izjema, pač pa ravno najbolj tragičen izraz. Od tod ta kramljajoči način podajanja učne snovi skozi godljo vsakršnih pojmov, nekritično ponavljajočih v tem zadušnem krogu od pamtiveka pa do danes.....

..... Spregovoril bi o diferenciaciji med dijaki in ljudmi sploh, ne socialni, pač pa človeški diferenciaciji. Ne cenimo se medsebojno, žalimo se in v tem se motimo. Nihče ni slab, vsakdo je po sebi dober /je morda le drugačen/. Zato ne bodimo krivični in ne ponizujmo tistih, na katerih opazimo kakšno negativno lastnost: neinteligentnost, nepraktičnost, ..., saj nam mora biti jasno, da človek ni sam kriv, če pride na svet okrnjenih sposobnosti. Če ti pa kdo stori kaj zalega, ne gre tega zapisovati v srce in nositi do groba, pač pa velja oprostiti, saj ti verjetno ni namerno škodoval in bolj ga bo zapekla vest, ko bo videl, kako te je prizadel, kot pa bi ga zbolelo tvoje sovražno maščevanje, ki bi tudi v njem zbudilo sovraštvo in misel, da je prav storil, ko te je prizadel.....

..... Jaz bi kritiziral urnik in njegovo ne-
pedagoškost. Saj je nemogoče, da bi bil kje tak pedagoški
vir, po katerem bi tisti, ki je avtor urnika, skozi tedensko
porazdelitev ur tako neenakomerno delil psihicno obremenjenost
dijaka. Enkrat imam sedem ur prav tistih predmetov, kjer je
potrebna največja koncentracija in stalna unska prisotnost,
da bi lahko imela potem takoj nascdnji dan samo dve uri in
to deljeni z eno presto, da bi bile za tisto drugo, ko imam
telesno vzgojo, kar se da spočita in mentalno pripravljena.
Urnik naj bo drugačen. To ni samo moj problem, da sem šesto
ali sedmo uro največkrat že tako utrujena, da bi bilo glede
na potrebno miselno aktivnost edino smiselno prenehati s poukom
in oditi domov. Ta urnik ni tako enostaven problem, oziroma
da sploh ni problem, kot marsikdo misli, ampak je dol tistega
splošnega problema šolstva, v katerem se večina stvari po
nekem zaprtem sistemskem redu dogaja povsem odtujeno tistim
osnovnim vzrokom, zaradi katerih to šolstvo sploh je; kot
da ni učenje in razvijanje mladega človeka, doseganje kar
najvišje stopnje njegovega osebnostnega razvoja tista osnovna
in tako močna postavka, da bi se morale vse dogajati zgolj
v skladu z njo.

Odgovori na anketo so nedvorno polemični, zato pričakujemo
v naslednji številki v zvezi z njo odprta razmišljanja.

